Nr 61

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 26 maja 1948 r.

248

OKÓLNIK

z dnia 26 maja 1948 r.

w sprawie ścisłego przestrzegania zakazu używania napojów alkoholowych przez osoby zatrudnione przy obsłudze pojazdów mechanicznych podczas pełnienia obowiązków służbowych.

Pomimo obowiązujących przepisów władz administracji ogólnej o kategorycznym zakazie używania napojów alkoholowych w czasie pełnienia obowiązków służbowych przez osoby obsługujące pojazdy mechaniczne oraz szeregu artykułów na łamach pism codziennych, omawiających skutki i rozmiary katastrof samochodowych, których główną przyczyną jest zazwyczaj nietrzeźwy stan kierowców — okazuje się, że zakaz używania napojów alkoholowych w czasie pełnienia obowiązków służbowych nie jest przestrzegany przez wszystkie osoby, zatrudnione w instytucjach podległych Ministerstwu Skarbu przy obsłudze pojazdów mechanicznych, czego dowodem jest następujący wypadek.

W dniu 15 kwietnia 1948 r. około godziny 18-ej na trasie między Inowrocławiem a Wapnem pod m. Piechocin uległ katastrofie wóz ciężarowy należący do Kopalni Soli w Wapnie, wiozący członków Związku Zawodowego Górników w Wapnie z zebrania organizacyjnego Związku Zawodowego w Inowrocławiu.

Pomijając już stratę Skarbu Panstwa z tytułu całkowitego zniszczenia samochodu, który nie nadaje się do remontu, w katastrofie poniosło śmierć 2 osoby, osiem osób zostało ciężko rannych oraz 6 — odniosło lżejsze obrażenia.

Okoliczność, że sprawca katastrofy, który był w stanie nietrzeźwym, natychmiast po wypadku został zaaresztowany przez władze sądowo-śledcze celem przykładnego ukarania, nie zmniejszy rozpaczy członków rodzin, jak również nie przywróci rannym pierwotnego ich stanu zdrowia.

Wstrząsający ten wypadek zmusza Ministerstwo Skarbu do zwrócenia się z apelem do Kierowników wszystkich instytucyj, podległych Ministerstwu Skarbu, aby wydali podwładnym jednostkom stanowcze zarządzenia nie lekceważenia zakazu używania napojów alkoholowych w czasie pełnienia obowiązków służbowych przez osoby zatrudnione przy obsłudze pojazdów mechanicznych oraz zastosowania następujących rygorów:

a) stan trzeźwości obsługi każdego wyjeżdżającego wozu winien być skontrolowany przez kierownika garażu lub ekipy samochodowej, przy czym w wypadku stwierdzenia użycia przez obsługę napojów alkoholowych nawet niewielkiej ilości wóz taki nie może być wypuszczony z garażu do czasu zamiany obsługi na inny skład osobowy;

b) osoba otrzymująca samochód do swej dyspozycji winna być uprzedzona o odpowiedzialności za stan trzeźwości obsługi w czasie jazdy aż do powrotu do garażu.

Do obowiązków osoby dysponującej samochodem należy dopilnowanie, aby obsługa wozu calkowicie wstrzymała się od napojów alkoholowych w czasie podróży. Nie jest nadto dopuszczalne zezwalanie lub ewentualne proponowanie picia napojów alkoholowych nawet w niewielkiej ilości.

c) w razie katastrofy wskutek nietrzeźwości obsługi wozu, osoba, do dyspozycji której oddany był wóz, winna być pociągnięta do odpowiedzialności na równi z obsługą samochodu;

d) przed wyjazdem z garażu również winna być skontrolowana przez Kierownika garażu lub ekipy samochodowej gotowość wozu do drogi, a w szczególności sprawność działania hamulców i kierownicy.

Ponadto koniecznym jest natychmiastowe przeprowadzenie obserwacji tych osób spośród obsługi pojazdów mechanicznych, co do

których istnieje podejrzenie, że posiadają skłonność do nadużywania napojów alkoholowych nawet po za służbą, o ile nie dają gwarancji powstrzymania się od ich używania — należy dążyć do rozwiązania z takim osobami stosunku służbowego.

Lekceważenie lub nie przestrzeganie zarządzeń, wydanych w myśl niniejszego okólnika, uprawnia kierowników instytucyj podległych Ministerstwu Skarbu do wyciągania w stosunku do osób winnych jak najdalej idących konsekwencyj, aż do natychmiastowego zwolnienia z pracy włącznie.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 16651/3/48).

249

OKÓLNIK

z dnia 26 maja 1948 r.

w sprawie norm zyskowności od wynagrodzeń za usługi fryzjerskie.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania treść zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1948 r. w sprawie normowania wynagrodzenia za usługi w zakresie rzemiosła fryzjerskiego (Monitor Polski Nr 23 z dnia 27 lutego 1948 r.) oraz treść instrukcji Ministerstwa Przemysłu i Handlu (Biura Cen) z dnia 19 marca 1948 r. w sprawie wykonania tego zarządzenia.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że zysk netto właściciela zakładu został ustalony w wysokości 15% kosztów; w odniesieniu zatem do sumy obrotu zysk netto wynosi: 12,5% obrotu wypracowanego przez siły najemne oraz 74% obrotu wypracowanego przez samego właściciela. Wyznaczone normy zyskowności netto obowiązują władze podatkowe, o ile nie zostanie stwierdzone pobieranie przez podatników cen wyższych od dozwolonych.

Ministerstwo Skarbu poleca urzędom skarbowym zebranie od miejscowych komisji cennikowych obowiązujących cenników oraz od miejscowego cechu fryzjerów spisu zakładów z zaszeregowaniem do właściwej kategorii.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 8407/1/48).

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU
BIURO CEN
L. dz. CE/0/204.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 20 lutego 1948 r.

w sprawie normowania wynagrodzenia za usługi w zakresie rzemiosła fryzyjerskiego.

Na podstawie art. 5 ust. 4, art. 7 ust. 1 pkt. b) ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. w sprawie normowania wynagrodzeń za usługi oraz za wartość pracy i wydatków przy umowie o dzieło i przy wytwarzaniu i przetwarzaniu artykułów pierwszej potrzeby (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 418) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Uprawnienia Ministra Przemysłu i Handlu, określone w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. w sprawie normowania wynagrodzeń za usługi oraz za wartość pracy i wydatków przy umowie o dzieło i przy wytwarzaniu lub przetwarzaniu artykułów pierwszej potrzeby (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 418), przekazuje się komisjom cennikowym przy wojewodach oraz komisjom cennikowym przy prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi.

§ 2.

Komisje cennikowe ustalają wynagrodzenia za wykonanie usług z zakresu fryzjerstwa: a) męskiego, b) damskiego.

§ 3.

Wynagrodzenia za usługi, wymienione w § 2 niniejszego zarządzenia, ustalają komisje cennikowe dla zakładów fryzjerskich wg. następujących kategorii:

a) dla zakładów kategorii I-ej
b) „ „ „ II-ej
c) „ „ „ III-ej

§ 4.

1. W terminie 7-dniowym od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia cechy fryzjerów przedłożą w trzech egzemplarzach właściwym referatom przemysłowo handlowym starostwa lub wydziałom przemysłowo-handlowym w zarządach miejskich miast wydzielonych do zatwierdzenia spisy, znajdujących się na ich terenie działania zakładów fryzjerskich, z wnioskiem o zaliczenie ich do jednej z wymienionych w § 3 kategorii.

2. Władze wymienione w ust. 1 winny w terminie 5-dniowym ustalić zaliczenie zakładów fryzjerskich do odpowiednich kategorii po wysłuchaniu opinii miejscowego cechu fryzjerów.

3. Podstawą do zaliczenia zakładów fryzjerskich do jednej z kategorii wymienionych w § 3 jest wielkość zakładu, ilość zatrudnionych pracowników, ich kwalifikacje, miejsce położenia oraz urządzenie zakładu.

4. Zarządy i cechy w terminie 5-dniowym od dnia otrzymania ustalenia zakwalifikowania zakładów fryzjerskich zawiadomią poszczególne zakłady na piśmie za potwierdzeniem odbioru, do jakiej kategorii zostały one zaszeregowane przy równoczesnym pouczeniu o treści niniejszego zarządzenia.

§ 5.

1. Komisje cennikowe przy starostach i prezydentach miast wydzielonych po zasięgnięciu opinii miejscowych cechów fryzjerów opracują w terminie 14-dniowym wnioski, dotyczące wysokości wynagrodzeń za wykonanie różnych typów usług w ramach rodzajów wymienionych w § 2 niniejszego zarządzenia i przedstawią je komisjom cennikowym przy wojewodach dla ustalenia tych wynagrodzeń.

W m. st. Warszawie i m. Łodzi wynagrodzenia ustalają komisje cennikowe przy prezydentach tych miast.

2. Komisje cennikowe przy wojedowach ustalają wynagrodzenia za usługi określone w § 2 niniejszego zarządzenia w terminie 7-miodniowym od dnia otrzymania wniosków (ust. 1), oddzielnie dla każdego powiatu i miasta wydzielonego.

3. Ustalone wynagrodzenia obowiązują do czasu ich zmiany przez komisje cennikowe.

§ 6.

Wszystkie zakłady fryzjerskie są zobowiązane wywiesić na widocznym miejscu w ramkach napis o treści:

a) do której kategorii należy zakład,
b) wysokość wynagrodzenia za poszczególne usługi.

§ 7.

Kto wykracza przeciwko postanowieniom niniejszego zarządzenia, podlega karze przewidzianej w ustawie z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218).

§ 8.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie w 15 dni po ogłoszeniu.

w/z. Minister Przemysłu i Handlu
(—) E. Szyr

INSTRUKCJA BIURA CEN

z dnia 19 marca 1948 r.

w sprawie wykonania zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1948 r. o normowaniu wynagrodzeń za usługi, wykonywane w zakresie rzemiosła fryzjerskiego.

Do § 2.

Komisje cennikowe ustalają wynagrodzenia za typowe rodzaje usług fryzjerskich, a mianowicie:

z zakresu fryzjerstwa męskiego:

1. Golenie,
2. Golenie głowy,
3. Strzyżenie,
4. Strzyżenie maszynką,
5. Strzyżenie na jeża,
6. Mycie głowy,
7. Masaż twarzy,
8. Manicure bez lakieru,

z zakresu fryzjerstwa damskiego:

1. Ondulacja żelazkowa,
2. Ondulacja z lokami,
3. Ondulacja wodna,

4. Ondulacja trwała parowa,
5. Ondulacja elektryczna, kompresowa,
6. Uczesanie na żądanie,
7. Mycie głowy bez suszenia,
8. Mycie głowy z suszeniem,
9. Strzyżenie,
10. Manicure bez lakieru.

Do §§ 3 i 4.

Podział na kategorie dokonywa się przede wszystkim ze względu na następujące cechy zakładów jak: wielkość zakładu, ilość zatrudnionych pracowników, ich kwalifikacje, miejsce położenia oraz urządzenie zakładu.

Zakład fryzjerski, zajmujący 2 i więcej izb, z których każda jest przeznaczona do innych celów (pracownia damska, pracownia męska, manicure, kasa itd.) posiada inny charakter, niż zakład w jednej izbie. Inne są tu koszty lokalu, światła, opału itd.

Ilość zatrudnionych pracowników w dużej mierze świadczy o zdolności usługowej zakładu i jego stanie organizacyjnym. Podział pracy pomiędzy mistrza, pracowników i praktykantów, względnie pomiędzy pracowników różni taki zakład od pracowni, w której zatrudniony jest wyłącznie właściciel.

Kwalifikacje pracowników, idące w parze ze starannością wykonania, dają wyraz jakości usługi fryzjerskiej. Pracownia, zatrudniająca obok mistrza wykwalifikowanych zawodowo pracowników zapewnia z reguły lepsze wykonawstwo usługi, niż zakład pracujący przy pomocy niedostatecznie wykwalifikowanych sił.

Położenie zakładu fryzjerskiego w zamożnej dzielnicy miasta, przy głównej ulicy, w rynku, ruchliwym punkcie itp. daje zakładowi wyraźne i trwałe korzyści, równocześnie stawia przed nim i wymagania w postaci wypracowania na wyższe komorne, podatki, opłaty itp.

Urządzenie pracowni fryzjerskiej, wyrażające się w posiadaniu w zakładzie dostatecznego pomocniczego sprzętu technicznego do wykonania usług i posiadanie udogodnień dla klientów, różni taki zakład od pracowni prymitywnej.

Biorąc powyższe pod uwagę władze przemysłowe pierwszej instancji zaliczą każdy zakład fryzjerski do jednej z wymienionych kategorii w § 3 zarządzenia. Nie w każdym mieście, nawet będącym siedzibą władz wojewódzkich muszą być zakłady fryzjerskie wszystkich kategorii.

W małych miasteczkach i wsiach mogą być wszystkie zakłady fryzjerskie zaliczone do III-ej kategorii. Jednakże nawet w małych miasteczkach lub osiedlach, które posiadają znaczny ruch turystów, kuracjuszów, wycieczkowiczów itp. mogą być zakwalifikowane zakłady fryzjerskie, prowadzone na wysokim poziomie zawodowym, do kategorii wyższej.

Wysoki poziom zawodowy wykonawców, przez który rozumie się wyróżniającą się od innych zakładów specjalizacją wykonawstwa pewnych typów usług, uznawaną ogólnie w danej miejscowości, daje możność władzom przemysłowym do zaliczenia — na wniosek samorządu gospodarczego (zawodowego) — danego zakładu fryzjerskiego do bezpośrednio wyższej kategorii od przypadającej normalnie, chociażby zakład taki nie miał wspomnianych wyżej cech ogólnych, uzasadniających to zakwalifikowanie. W tych przypadkach cech fryzjerów powinien na spisie, o którym mowa niżej, krótko omówić z jakiego względu zawnioskował dany zakład do kategorii wyższej.

Władze przemysłowe pierwszej instancji w terminie 5-ciodniowym od dnia otrzymania zarządzenia i instrukcji wzywają miejscowy cech fryzjerów do przedstawienia wniosku, zawierającego podział wszystkich zakładów fryzjerskich na wymienione w zarządzeniu kategorie. Cech powinien przedstawić w 3-ch egzemplarzach spis zakładów fryzjerskich, czynnych w powiecie (mieście wydzielonym) z projektem ich zaszeregowania.

Władze badają złożone wnioski i gdy stwierdzą, że przedstawiony podział nie odpowiada wytycznym zarządzenia, po zasięgnięciu opinii cechu i związku zawodowego pracowników*) poprawiają projekt pod względem właściwego zaliczenia zakładów, mając na uwadze dotychczasowy stan faktyczny zakładów i nie dopuszczając do nieuzasadnionych przesunięć w kategoriach. Władze przemysłowe powinny mieć na uwadze to, że podział na kategorie jest względny w odniesieniu do miejsca położenia zakładu (np. kategoria II-a w dużym mieście nie jest równą kategorii II-ej w miasteczku lub wsi) i czuwać nad tym, aby ilość zakładów w poszczególnych kategoriach odpowiadała wymaganiom miejscowej klienteli.

Sporządzone ostatecznie spisy zakładów fryzjerskich, podzielonych na kategorie, władze przemysłowe I-ej instancji zatwierdzają, stawiając na spisie datę, liczbę dziennika, podpis oraz pieczęć urzędu. Jeden egzemplarz zwracają cechowi fryzjerów, drugi przesyłają delegaturze komisji specjalnej, trzeci zaś pozostaje w referacie jako dokument do użytku urzędowego.

Cech miejscowy ma obowiązek powiadomienia właściciela zakładu o zaszeregowaniu go do danej kategorii, powołując się na władzę, która spis w kategoriach zatwierdziła i wymieniając datę i liczbę dziennika spisu.

Do § 5.

Komisja cennikowa przy staroście lub prezydencie miasta wzywa miejscowy cech fryzjerów do dostarczenia kalkulacji, dotyczącej pobieranego

*) fryzjerskich

ostatnio wynagrodzenia za wykonanie każdego typu usługi, wymienionej w § 2 zarządzenia. Jeżeli rozpoznanie przez komisję cennikową danych cechu wymaga kilku posiedzeń, prezydium komisji sporządza terminarz posiedzeń w celu rozpoznania kalkulacji i ustalenia maksymalnych wynagrodzeń.

Zaznacza się, że bynajmniej nie jest zamiarem centralnych władz, ażeby przez normowanie cen stworzono jakieś nowe specjalne poziomy wykonania usług fryzjerskich. Chodzi tu wyłącznie o ustalenie wynagrodzeń maksymalnych dla rzeczywiście istniejących sposobów wykonania usług, we wszystkich typach i kategoriach. Strzyżenie, ondulacja żelazkowa, elektryczna, kompresowa i każdy inny typ usług, wymieniony w § 2 zarządzenia, nie może być wykonywany z mniejszym nakładem pracy i staranności oraz zużycia materiałów kosmetycznych, niż to było przed ustaleniem maksymalnych wynagrodzeń.

Przy ustalaniu wynagrodzeń za wykonywanie poszczególnych typów usług komisje **cennikowe wezmą pod uwagę:**

1. koszty robocizny:
   a) czas wykonania,
   b) wynagrodzenie wykonawcy,
2. koszty świadczeń socjalnych:
   a) ubezpieczenia społeczne,
   b) wczasy pracowników,
3. koszty materiałów pomocniczych:
   bielizna, mydła, płyny, lokówki, szpilki, spinki, grzebienie itd.,
4. koszty amortyzacji urządzenia, aparatów i narzędzi:
5. koszty lokalu użytkowego:
   komorne, podatek lokalowy, remont lokalu, opał, oświetlenie, utrzymanie porządku,
6. podatki i opłaty:
   karta rejestracyjna, podatek od szyldu, obrotowy, składki cechowe, składki roczne na izbę rzemieślniczą (podatku dochodowego niewlicza się),
7. zysk netto właściciela pracowni ustala się w wysokości **15% kosztów.**

Na komisjach cennikowych ciąży obowiązek dokładnego określenia w protokóle posiedzeń kosztów w poszczególnych pozycjach i ustalania maksymalnych wynagrodzeń za usługi, odpowiadających tym kosztom.

Wyżej wymienione koszta w odniesieniu do danej usługi mogą być wyrażone w procentowym stosunku stawki wynagrodzenia, np.:

Strzyżenie zł 100.

wynagrodzenie pracownika 50% . .	zł	50.—
ubezpieczalnia społeczna 23% wynagrodzenia pracownika	zł	11.50
koszty ogólne łącznie 22%	zł	22.—
	zł	83.50
zysk netto właściciela zakładu 15% .	zł	12.50
podatek obrotowy 4%	zł	4.—
Razem	zł	100.—

Ondulacja żelazkowa z lokami zł 150.

wynagrodzenie pracownika 50% . .	zł	75.—
ubezpieczalnia społeczna 23% wynagrodzenia pracownika	zł	17.25
koszty ogólne łącznie 22%	zł	33.—
	zł	125.25
zysk netto właściciela zakładu 15% .	zł	18.75
podatek obrotowy 4%	zł	6.—
Razem	zł	150.—

Biuro Cen podaje niżej wysokość wynagrodzeń za poszczególne usługi fryzjerskie w każdej kategorii dla całego kraju, uzgodnione ze Związkiem Zawodowym Fryzjerów.

Dział męski	I kat.	II kat.	III kat.
1. Golenie	50.—	40.—	30.—
2. Golenie głowy	80.—	60.—	50.—
3. Strzyżenie	80.—	60.—	50.—
4. Strzyżenie maszynką	60.—	50.—	40.—
5. Strzyżenie na jeża .	110.—	80.—	70.—
6. Mycie głowy . . .	100.—	80.—	70.—
7. Masaż twarzy . .	100.—	80.—	70.—
8. Manicure bez lakieru	100.—	90.—	80.—
Za zużycie bielizny extra na specjalne żądanie klienta:			
serwetka	20.—	20.—	20.—
podwłośnik . . .	40.—	40.—	40.—

Salon damski	I kat.	II kat.	III kat.
1. Ondulacja żelazkowa	200—	150.—	120.—
2. Ondulacja z lokami	250.—	200.—	180.—
3. Ondulacja wodna .	250.—	200.—	180.—
4. Ondulacja trwała parowa	500.—	450.—	400.—
5. Ondulacja elektryczna kompr.	600.—	500.—	400.—
6. Uczesanie na żądanie	220.—	200.—	180.—
7. Mycie głowy bez suszenia	120.—	100.—	80.—
8. Mycie głowy z suszeniem	150.—	130.—	110.—
9. Strzyżenie . . .	80.—	60.—	50.—
10. Manicure bez lakieru	100.—	90.—	80.—

Pozycja 249

Za zabiegi dodatkowe i użycie kosmetyków oddzielna dopłata.

Powyższe wynagrodzenia powinny służyć komisjom cennikowym za podstawę do ustalania wynagrodzeń na ich terenie.

Wymienione stawki mogą być w razie zaistnienia ważnych i trwałych powodów lokalnych nieco odmienne. Komisje cennikowe mogą wprowadzić pewne odchylenia w dół lub w górę od tych stawek, po zasięgnięciu opinii przedstawicieli miejscowych związków zawodowych pracowników fryzjerskich i cechu fryzjerów.

Komisje cennikowe mogą, gdy na podległym terenie znajdują się ośrodki o różnym poziomie gospodarczym (miejscowości uprzemysłowione i rolnicze, miasto i wieś), różniące się wyraźnie pod względem wysokości płac za robociznę, komorne, światło, opał itd. wyznaczyć strefy, w których wynagrodzenia za usługi fryzjerskie tej samej kategorii na terenie powiatu mogą być inne.

Ustalone wynagrodzenia za usługi wraz z osnową na piśmie (protokóły) przesyłają powiatowe komisje cennikowe do zatwierdzenia komisjom cennikowym przy wyjewodach, a komisje przy prezydentach m. st. Warszawy i m. Łodzi — do Biura Cen.

Komisje cennikowe przy wojewodach wzywają na posiedzenia przedstawicieli miejscowej izby rzemieślniczej, związku zawodowego fryzjerów i ewentualnie cechu, badają przedstawione wnioski i motywy ustalonych wynagrodzeń i po zasięgnięciu opinii przedstawiciela samorządu gospodarczego, zatwierdzają względnie wg. własnego uznania ustalają maksymalne wynagrodzenia za poszczególne typy usług. Komisje cennikowe przy wojewodach dążą przy tym do wyrównania wynagrodzeń pomiędzy powiatami, których poziom gospodarczy nie różni się wcale, lub różni się nieznacznie tak, iż jednolite wynagrodzenia nie są mniej korzystne dla położonych tam zakładów fryzjerskich. Po zatwierdzeniu wynagrodzeń za usługi komisje cennikowe przy wojewodach powiadamiają o tym komisje cennikowe przy starostach i prezydentach miast wydzielonych oraz Biuro Cen w sposób i terminach przewidzianych na zasadach ogólnych.

Zatwierdzone wynagrodzenia obowiązują do czasu ich zmian.

Dyrektor Biura

(—) Dr. Rudolf Pomerski

Pozycja 249

Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	A	M	U	Sp	L	R				
D. I. 16651/3/48		X																							
D. V. 8407/1/48										X															

Komunikaty i ogłoszenie

Objaśnienie znaków:

OrOs	— dział	organizacyjny i osobowy
GB	— „	gopodarczy i budżetowy resortu
KS	— „	karny skarbowy
OSk	— „	Ochrony Skarbowej
OK	— „	obrotu pieniężnego i kredytu
B	— „	budżetowy
K	— „	finansów i podatków komunalnych
RK	— „	rachunkowo-kasowy
C	— „	ceł
ZPP	— „	zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	— „	podatków: obrotowego i dochodowego
PW	— „	podatku od wynagrodzeń
MOSk	— „	podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	— „	innych podatków bezpośrednich
EA	— „	egzekucji administracyjnej
A	— „	akcyz
M	— „	monopolów
U	— „	ubezpieczeń
Sp	— „	spółdzielczości
L	— „	likwidacyjny
R	— „	różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała
Rp	— „	rozporządzenie

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietów pokwitowania kasowego.

Ministerstwo Skarbu powiadamia, że w Urzędzie Skarbowym w Sokołowie Podlaskim, stwierdzono w bloku pokwitowań kasowych wzór Nr 4 Serii C, brak blankietu pokwitowania kasowego za Nr 839500, który niniejszym unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietu asygnaty kasowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w 6 Urzędzie Skarbowym w Poznaniu stwierdzono w bloku asygnat kasowych Serii D', brak blankietu asygnaty za Nr 999975, który niniejszym unieważnia się. —

OGŁOSZENIE

o unieważnieniu legitymacji służbowej.

Unieważnia się legitymację służbową Nr 201, wystawioną dnia 1 stycznia 1948 r. przez Izbę Skarbową w Krakowie na nazwisko Króla Ferdynanda, prowizorycznego woźnego zagubioną w miesiącu kwietniu 1948 r. w Nowym Sączu.

Cena zł 44

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 2.400; półroczna zł 1.300 kwartalna zł 700; miesięczna zł 300.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu, którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1948 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 90.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.